

Arrest

nr. 177 590 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 29 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juli 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, komt op 5 april 2016 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 14 april 2016 asiel aan.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat hij op 24 september 2014 in Denemarken asiel had aangevraagd. Op 9 mei 2016 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Deense overheden die op 6 juni 2016 in toepassing van artikel 18, eerste lid, onder b) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale

bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening) instemmen met het verzoek om terugname.

Op 15 juli 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

(…)

Alias: (…)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Denemarken toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1) d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Somalië van Rahanweyne-Reerdumal afkomst verklaart te zijn, werd op 06.04.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 14.04.2016 asiel in België. Hij was niet in het bezit van enige persoonlijke - of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene toont aan dat zijn vingerafdrukken op 24.09.2014 in Denemarken werden geregistreerd omwille van een asielaanvraag.

Betrokkene werd op 27.04.2016 gehoord in het kader van zijn asielaanvraag in België. Daarin stelde hij op 26.06.2014 vertrokken te zijn uit Somalië en eerst te voet en per auto naar Ethiopië te zijn gereisd waar hij tot september 2014 op hotel te Addis Abeba (Ethiopië) en bij een andere Somaliër te Dolow (Ethiopië) verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per vliegtuig verder door naar een voor hem onbekend land waar hij arriveerde op 21.09.2014 om vervolgens per trein verder door te reizen naar Denemarken. Het feit dat betrokkene per vliegtuig reisde kon niet geverifieerd worden aan de hand van het paspoort van betrokkene en eventuele binnenkomststempels daarin; betrokkene verklaarde desbetreffend dat zijn paspoort in juni 2014 verloren gingen in een brand. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 24.09.2014 asiel vroeg in Denemarken. Betrokkene bevestigde het feit dat zijn vingerafdrukken in Denemarken werden geregistreerd omwille van een asielaanvraag en verklaarde dat zijn asielaanvraag werd afgewezen in Denemarken. Hij verklaarde tot april 2016 in een opvangcentrum te Kopenhagen te zijn verbleven om vervolgens per trein door te reizen naar Duitsland waar hij 1 nacht te Frankfurt (DE) verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per trein door naar België waar hij arriveerde op 05.04.2016, geregistreerd werd op 06.04.2016 en asiel vroeg op 14.04.2016.

Betrokkene stelde dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij Afghaanse vluchtelingen zag in Duitsland die naar België kwamen en dat hij met hen is meegekomen naar België. Hij uitte verzet tegen een overdracht naar Denemarken in het kader van Verordening 604/2013 omwille van het feit dat hij stelde dat hij terug naar Somalië gestuurd zal worden als hij terug naar Denemarken moet. Hij verklaarde tevens te zijn opgesloten in een gesloten centrum in Somalië om hem ook effectief naar Somalië terug te sturen maar dat hij kon ontsnappen. Hij verklaarde tevens ook in Denemarken in een opvangcentrum op een eiland te hebben verbleven en dat hij daarom veel geld moest betalen om naar de stad te gaan. Hij verklaarde ook dat hij pas na 1 jaar een interview kreeg in Denemarken en dat andere mensen die na hem aangekomen waren veel eerder hun interview kregen. Hij stelde ook in Denemarken melding gemaakt te hebben van problemen aan zijn nieren maar dat zijn afspraak bij dokter daarvoor steeds werd opgeschoven waardoor hij uiteindelijk niet naar de dokter is geweest.

Betrokkene stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op 09.05.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Deense instanties die op 06.06.2016 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van

Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Denemarken een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op 17.05.2016 verzette betrokkene zich via een tussenkomst van zijn advocaat verder tegen een overdracht naar Denemarken in het kader van Verordening 604/2013. De raadsman van betrokkene verwijst in zijn tussenkomst eerst naar het feit dat betrokkene reeds eerder een asielaanvraag in Denemarken indiende en dat deze aanvraag door de Deense autoriteiten werd afgewezen. De betrokkene vreest dan ook te moeten terugkeren naar Somalië wat in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Verder spreekt de advocaat van betrokkene over een streng beleid in Denemarken ten aanzien van kandidaat-vluchtelingen en stelt hij dat de Deense wetgeving in strijd is met bepalingen van het EVRM. Zo verklaart hij dat er in Denemarken geen mogelijkheid is tot rechtsbijstand door een advocaat gedurende de eerste fase van de asielaanvraag wat in strijd is met de bepalingen omtrent het recht van verdediging in het EVRM. Tot slot maakt de raadsman van betrokkene melding van een zeer kwetsbaar profiel van de betrokkene die lijdt aan een medisch probleem aan zijn nieren en daarvoor verschillende medische onderzoeken liet uitvoeren.

We wijzen er allereerst op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij asiel vroeg in België omdat hij in Duitsland Afghaanse vluchtelingen tegen kwam die naar België kwamen en dat hij met hen is meegekomen naar België merken we op dat deze specifieke reden om in België asiel te vragen te kaderen valt onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor een bepaalde lidstaat. We herhalen desbetreffend tevens nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij in Denemarken werd vastgehouden in een gesloten centrum merken we op dat de vasthouding en detentie van de betrokkene door de Deense autoriteiten op zich geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Betreffende de verklaring van betrokkene tijdens zijn gehoor, aangevuld door de tussenkomst van zijn advocaat d.d. 17.05.2016, dat zijn in Denemarken ingediende asielaanvraag reeds het voorwerp was van een definitieve negatieve beslissing merken we op dat het afwijzen van een asielaanvraag en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een

asiel - en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast kent Denemarken onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering. Daarnaast wensen we op te merken dat de Deense autoriteiten op 06.06.2016 instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". Dit betekent dat de betrokkene na overdracht in Denemarken een nieuwe asielaanvraag kan indienen indien hij dat wenst en zal hij op dat ogenblik zijn actuele vluchtmotieven kunnen aanbrengen. Daarnaast beschikt betrokkene over de mogelijkheid om in beroep te gaan tegen zijn definitieve beslissing indien deze door de Deense autoriteiten enkel in eerste aanleg werd behandeld. Indien de betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Denemarken zal dit verzoek door de Deense instanties onderzocht worden. Dit betekent ook dat de Deense autoriteiten de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Denemarken in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Betreffende de verklaringen van betrokkene dat hij niet goed werd behandeld in Denemarken omdat hij 1 jaar moest wachten op zijn interview en omdat zijn doktersafspraak in Denemarken steeds werd opgeschoven, alsook de verklaringen van zijn advocaat dat de Deense wetgeving in strijd is met het EVRM merken we vooreerst op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Deense instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Verder wensen we te benadrukken dat de aangehaalde verklaringen en elementen. In verband met de opvang en asielprocedure niet worden gestaafd met concrete documenten of rapporten. Zo maakt de raadsman van betrokkene geen melding van concrete rapporten of elementen die aantonen dat de Deense wetgeving en de Deense asielprocedure tegenstrijdig is met het EVRM. We wensen dan ook op te merken dat we van mening zijn dat we op basis van de aangehaalde elementen en de verklaringen van betrokkene niet kunnen afleiden dat de procedure voor het bekomen van Internationale bescherming in Denemarken in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Denemarken niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel of dat de asielprocedure en wetgeving in Denemarken tegenstrijdig is met de bepalingen van het EVRM.

Verder benadrukken we dat Denemarken de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Denemarken het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit betekent dat de Deense autoriteiten asielaanvragen onderwerpen aan een individueel onderzoek en, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekennen aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Deense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die Internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/WEU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij problemen heeft aan zijn nieren alsook het door zijn advocaat vermelde element dat deze medische problemen in België worden onderzocht merken we op dat betrokkene aantoonde dat hij op 14.06.2016 een gastro-enterologische consultatie had bij het IFAC ziekenhuis te Bastogne. We merken desbetreffend op dat betrokkene verder geen medische attesten of documenten aanbracht omtrent deze consultatie of het feit dat hij eventueel nog vervolgsafspraken heeft betreffende zijn medische problemen in België. Verder merken we op dat we tevens niet in het bezit zijn van het resultaat van deze medische consultatie waardoor we ook niet kunnen afleiden dat de medische problemen van betrokkene dermate ernstig zijn dat die een overdracht aan Denemarken verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder herhalen we desbetreffend nogmaals dat

betrokkene zijn verklaring dat hij in Denemarken niet de mogelijkheid kreeg om naar de dokter te kunnen gaan niet kan staven met concrete documenten of elementen. Daarnaast zijn er verder tevens geen andere aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Denemarken niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Betreffende de verklaring van de raadsman van betrokkene dat hij, omwille van zijn medische toestand, tot een kwetsbaar profiel behoort benadrukken we nogmaals dat dit niet verder wordt gestaafd met duidelijke medische resultaten en attesten waardoor betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft waardoor er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Denemarken zal worden opgevangen. Tevens zullen de Deense autoriteiten ten minste drie werkdagen op voorhand op de hoogte gesteld worden van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Denemarken een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Deense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1990 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j418(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1080 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te geven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Deense autoriteiten⁽⁴⁾.

(...)"

1.2. Op 16 augustus 2016 is de verzoeker zonder verzet vertrokken naar Kopenhagen (Denemarken).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij stelt ter terechtzitting dat "het bevel uitgevoerd werd en er dus geen belang meer is".

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Te dezen blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier dat de verzoeker inderdaad op 16 augustus 2016 zonder verzet is vertrokken naar Kopenhagen (Denemarken). Nu de verzoeker dus reeds werd teruggeleid naar Denemarken, stelt zich de vraag welk voordeel hij nog zou kunnen ontlenen aan de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing, waarmee de gemachtigde aan de verzoeker het verblijf weigerde met een bevel het grondgebied te verlaten en waarin werd beslist dat de verzoeker naar Denemarken zou worden teruggeleid.

3.2.1. Het betoog ter terechtzitting van de verwerende partij is gegrond in de mate dat het gericht is tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Nu uit de terugleiding van de verzoeker volgt dat de bevelscomponent van de bestreden beslissing volledige uitvoering heeft verkregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen, wordt immers niet ingezien in welk opzicht de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de verzoeker nog tot voordeel kan strekken.

3.2.2. Wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf dient te worden vastgesteld dat deze beslissing werd genomen met toepassing van de bepalingen van de Dublin III-verordening en dat artikel 29.3 van deze verordening als volgt luidt:

“Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.”

Artikel 30.2 van de Dublin III-verordening bepaalt voorts:

“Wanneer de betrokkene moet worden teruggezonden naar een lidstaat omdat hij ten onrechte is overgedragen of omdat het overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar is vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, worden de kosten van het terugzenden gedragen door de lidstaat die de overdracht oorspronkelijk heeft verricht.”

Hieruit blijkt duidelijk dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf de verzoeker, ook na een overdracht aan het land dat door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wordt geacht verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag, een voordeel kan opleveren.

3.3. De ter terechtzitting door de verwerende partij opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt aangenomen in zoverre ze gericht is tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De exceptie wordt verworpen in de mate dat ze gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“II.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

II.2. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

II.3. Verzoekende partij werd er reeds slecht behandeld en riskeert opnieuw hetzelfde lot te moeten ondergaan.

Ook de internationale pers is bijzonder kritisch voor Denemarken.

Cf. *The Local* – “Danish asylum centres under scrutiny after abuse report” (stuk 3):

Danish asylum centres under scrutiny after abuse report

A report from Information newspaper that accused the leader of the Næstved Asylcenter of physically and emotionally abusing asylum seekers has led to calls for national action.

Information reported that the head of the Næstved Asylcenter, one of four tent camps erected to house asylum seekers, ran the centre with heavy-handed tactics including the use of physical force, threats and collective punishment.

Twelve residents of the tent camp told the newspaper that the man often threatened to delay their asylum applications by sending them to Centre Sandholm outside of Copenhagen, where their cases would have to start again from scratch.

Residents also filmed two incidents in which the camp's staff used physical force against a Syrian asylum seeker, binding his legs and shoving his face into the ground.

(...)

Several politicians have vowed to hold Integration Minister Inger Støjberg accountable for the conditions in Danish asylum centres and several experts have called on Denmark to establish a new system for monitoring the centres, saying that current checks from the Danish Immigration Service (Udlændingestyrelsen) and the parliamentary ombudsman are not up to the task.”

II.4. Ook hebben kandidaat-vluchtelingen slechts toegang tot een advocaat na geconfronteerd te zijn geweest met een negatieve asielbeslissing (stuk 4).

Dit maakt echter een flagrante schending van de aanbevelingen van het UNHCR uit.

Cf. <http://www.proasyl.de/texte/hl/wohnen/unhcr-reception-recomm.pdf>:

(ii) Information and legal advice

Asylum seekers are usually unaware of administrative procedures of the country where they seek asylum and may therefore not be able to invoke procedural rights correctly. For asylum seekers applying at entry points, the first interview usually takes place at the airport or at the border zone, and most of the applicants await the decision on the admissibility of their application in that location. Whether asylum seekers submit their claims after entering the country or immediately upon arrival, they need access to basic information about the asylum procedure, including access to interpretation facilities, as well as basic legal counselling.

♦ *Asylum seekers should have access to legal counselling already at the beginning of the asylum effectiveness of the protection system.¹⁷*

♦ *Asylum seekers should be informed in writing and without delay of the practical arrangements for their reception and of other useful information concerning the asylum procedure (interviews, supporting documentation, appeal possibility, access to legal aid, etc.). They should in particular be made aware of how the procedure works and what their rights and obligations are. Information leaflets should be in a language and in terms understandable to asylum seekers, preferably in their own language.¹⁸ The authorities should share any other relevant information with asylum seekers.*

De raadsman van de verzoekende partij had dit probleem nochtans uitdrukkelijk bij de verwerende partij aangekaart. De bestreden beslissing bevestigt dit, doch biedt hier geen antwoord op.

Het is opvallend dat de motivering van de bestreden beslissing het zelfs niet heeft over deze UNHCR-guidelines.

II.5. Ook werd er recentelijk een zeer controversiële wet gestemd in het Deense parlement, die het de Deense overheid mogelijk maakt om de bezittingen van vluchtelingen te confisqueren.

Cf. *Human Rights Watch*: « Une réforme du droit d’asile méprisable au Danemark. » (stuk 5) :

"L'ONG Human Rights Watch (HRW) a jugé mercredi "méprisable" et "purement vindicative" la réforme du droit d'asile très décriée votée la veille au Danemark et qui autorise notamment la confiscation des effets de valeurs détenus par les migrants.

"Je trouve méprisable que le Danemark, et dans une certaine mesure la Suisse, veulent saisir les derniers effets personnels de personnes qui, à cause de leur exil et de leur vulnérabilité, sont déjà appauvries et n'ont plus grand chose sur elles", a déclaré le directeur exécutif de HRW Kenneth Roth, en présentant le rapport 2016 de l'ONG. "Est-ce qu'un pays riche comme le Danemark a vraiment besoin de dépouiller (...) ces demandeurs d'asile désespérés avant de leur offrir des services de base ?", s'est-il interrogé devant la presse.

Le Parlement danois a adopté mardi à une écrasante majorité une réforme très controversée du droit d'asile, qui prévoit la possibilité de confisquer les effets des migrants, de diminuer leurs droits sociaux et d'allonger les délais de regroupement familial. »

En

Cf. The Guardian, «Danish parlement approves plan to seize assets from refugees.» (stuk 6):

"The darkening mood was embodied by Denmark's decision to seize refugee assets, a move that the UN described as concerning and regrettable. An academic specialist confirmed that Danes are expected to use their own income before claiming benefits, but pointed out that except on rare occasions, police do not have the right to search Danish welfare claimants.

Rights campaigners have criticised the laws, which will also prevent refugees from applying to be reunited with their children for three years, and will only give war refugees from Syria one year of protection."

Wanneer verwerende partij verzoekende partij aldus naar een land als Denemarken uitwijst, ontloopt zij niet alleen onterecht haar eigen verantwoordelijkheid, maar stelt zij zichzelf onrechtstreeks verantwoordelijk voor het onderwerpen van verzoekende partij aan deze wantoestanden en de schending van artikel 3 EVRM.

Bovenstaande artikel geven een veelzeggend beeld weer van het actuele Deense vluchtelingenbeleid.

Verwerende partij lijkt nergens rekening mee te willen houden. Zelfs de medische problemen, uitdrukkelijk voorafgaandelijk aangekaart, worden aan de kant geschoven wegens "niet bewezen".

Verwerende partij lijkt bovendien in het geheel niet op de hoogte te zijn van de problemen in Denemarken. Nochtans kan ze, zoals het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10 stelde, niet onkundig te zijn van de tekortkomingen in de Deense asielprocedure.

Het is aldus ten onrechte dat zij het aandurft om zich expliciet op het intracommunautair vertrouwensbeginsel te beroepen ten aanzien van Denemarken.

II.6. Dergelijke houding strookt geenszins met het rigoureuus onderzoek dat artikel 3 EVRM voorschrijft.

Artikel 3 EVRM, de materiële motiveringsverplichting en meer bepaalde de zorgvuldigheidsverplichting werden geschonden."

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoeker stelt een schending voor van artikel 3 EVRM, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat hij in Denemarken reeds slecht werd behandeld en opnieuw hetzelfde lot riskeert. De internationale pers zou bijzonder kritisch zijn voor Denemarken. Asielzoekers zouden slechts toegang hebben tot een advocaat nadat zij geconfronteerd zijn met een negatieve beslissing, wat zou ingaan tegen de aanbevelingen van het UNHCR. In de beslissing zou er niet ingegaan zijn op die aanbevelingen. Er zou een controversiële wet gestemd zijn in het parlement die het mogelijk maakt om bezittingen van vluchtelingen te confisqueren.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat slechts verhinderd wordt indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeker om

internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak *Mohammed v. Austria* (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: "The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see *Mamatkulov and Askarov v. Turkey* [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see *Hilal v. the United Kingdom*, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see *Vilvarajah and Others*, cited above, § 108 in fine)."

Vrije vertaling: "De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de aanvrager een reëel en onvermijdelijk risico loopt vereist dat het Hof de condities in de ontvangstlanden onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de behandeling die de aanvrager beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimum graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor mishandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, de algemene situatie aldaar en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in gedachte houdend". (eigen onderlijning)

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij verzoeker zelf.

Verzoeker dient derhalve op grond van concrete op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij de thans bestreden Dublinoverdracht aan Denemarken een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er wel degelijk rekening gehouden werd met de verklaringen die hij aflegde tijdens het Dublinverhoor en met de tussenkomst van de raadsman van verzoeker van 17 mei 2016 (tussenkomst daterend van voor het nemen van de bestreden beslissing):

Op 17.05.2016 verzette betrokkene zich via een tussenkomst van zijn Advocaat verder tegen een overdracht naar Denemarken in het kader van Verordening 604/2013. De raadsman van betrokkene verwijst in zijn tussenkomst eerst naar het feit dat betrokkene reeds Eerder een asielaanvraag in Denemarken indiende en dat deze aanvraag door de Deense autoriteiten werd afgewezen. De betrokkene vreest dan ook te moeten terugkeren naar Somalië wat in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Verder spreekt de advocaat van betrokkene over een streng beleid in Denemarken ten aanzien van kandidaat-vluchtelingen en stelt hij dat de Deense wetgeving in strijd is met bepalingen van het EVRM. Zo verklaart hij dat er in Denemarken geen mogelijkheid is tot rechtsbijstand door een advocaat gedurende de eerste fase van de asielaanvraag wat in strijd is met de bepalingen omtrent het recht van verdediging in het EVRM. Tot slot maakt de raadsman van betrokkene melding van een zeer kwetsbaar profiel van de betrokkene die lijdt aan een medisch probleem aan zijn nieren en daarvoor verschillende medische onderzoeken liet uitvoeren.

We wijzen er allereerst op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij asiel vroeg in België omdat hij in Duitsland Afghaanse vluchtelingen tegen kwam die naar België kwamen en dat hij met hen is meegekomen naar België merken we op dat deze specifieke reden om in België asiel te vragen te kaderen valt onder de

persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor een bepaalde lidstaat. We herhalen desbetreffend tevens nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij in Denemarken werd vastgehouden in een gesloten centrum merken we op dat de vasthouding en detentie van de betrokkene door de Deense autoriteiten op zich geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Betreffende de verklaring van betrokkene tijdens zijn gehoor, aangevuld door de tussenkomst van zijn advocaat d.d. 17.05.2016, dat zijn in Denemarken ingediende asielaanvraag reeds het voorwerp was van een definitieve negatieve beslissing merken we op dat het afwijzen van een asielaanvraag en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel - en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast kent Denemarken onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering. Daarnaast wensen we op te merken dat de Deense autoriteiten op 06.06.2016 instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 (...)

Daarnaast beschikt betrokkene over de mogelijkheid om in beroep te gaan tegen zijn definitieve beslissing indien deze door de Deense autoriteiten enkel in eerste aanleg werd behandeld. Indien de betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Denemarken zal dit verzoek door de Deense instanties onderzocht worden. Dit betekent ook dat de Deense autoriteiten de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Denemarken in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Betreffende de verklaringen van betrokkene dat hij niet goed werd behandeld in Denemarken omdat hij 1 jaar moest wachten op zijn interview en omdat zijn doktersafspraak in Denemarken steeds werd opgeschoven, alsook de verklaringen van zijn advocaat dat de Deense wetgeving in strijd is met het EVRM merken we vooreerst op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Deense instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Verder wensen we te benadrukken dat de aangehaalde verklaringen en elementen in verband met de opvang en asielprocedure niet worden gestaafd met concrete documenten of rapporten. Zo maakt de raadsman van betrokkene geen melding van concrete rapporten of elementen die aantonen dat de Deense wetgeving en de Deense asielprocedure tegenstrijdig is met het EVRM.(...)

Betreffende de verklaring van de raadsman van betrokkene dat hij, omwille van zijn medische toestand, tot een kwetsbaar profiel behoort benadrukken we nogmaals dat dit niet verder wordt gestaafd met duidelijke medische resultaten en attesten waardoor betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft waardoor er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Denemarken zal worden opgevangen. Tevens zullen de Deense autoriteiten ten minste drie werkdagen op voorhand op de hoogte gesteld worden van de overdracht van betrokkene.(...)” (eigen onderlijning)

Verzoeker toont met de mededeling dat de Internationale pers kritisch zou zijn ten aanzien van Denemarken en met de bewering als zou er een controversiële wet zijn gestemd geenszins aan dat de Deense autoriteiten hem zonder voorafgaand onderzoek zullen terugwijzen naar Somalië of elders. Een persartikel kan immers niet beschouwd worden als een betrouwbare bron op grond waarvan zou kunnen worden vastgesteld dat de Deense autoriteiten de minimumnormen niet zouden respecteren.

Verzoeker verklaarde in Denemarken te zijn verbleven en dat hij gedurende al die tijd verbleven heeft in een opvangcentrum. Verzoeker, die verklaarde meer dan één jaar in Denemarken te hebben verbleven in een opvangcentrum in Kopenhagen, bleek niet in staat om gedetailleerde verklaringen af te leggen omtrent een eventueel gebrek aan informatie omtrent de asielprocedure, gebrek aan bijstand van een raadsman en evenmin omtrent specifieke slechte behandelingen die te maken zouden hebben met de behandeling van zijn asielaanvraag of de opvang hiertoe voorzien. Verzoeker laat na persoonlijke bewijzen aan te brengen die handelen over de toepassing van de Dublin III Verordening en waaruit zou

kunnen worden afgeleid dat verzoeker in concreto dient te vrezen blootgesteld te worden aan behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Bovendien lijkt verzoeker de finaliteit van de thans bestreden akte uit het oog te verliezen. In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die met toepassing van artikel 18 (1) b van de Dublin-III-Verordening aan de Deense autoriteiten toekomt. Verzoeker erkende tijdens het Dublinverhoor een asielaanvraag te hebben ingediend bij de Deense autoriteiten, die expliciet hebben ingestemd met de overdracht blijkens het administratieve dossier.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide wijze toegelicht om welke redenen er geen indicaties zijn dat de verzoeker door een overdracht aan Denemarken zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Ook het risico op indirect refoulement wordt hierbij geëvalueerd.

Verzoeker betwist niet dat op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd hij geen duidelijke medische resultaten en attesten had overgemaakt waardoor hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft waardoor er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid. Bovendien werd door de centrumarts een attest fit-to-fly opgesteld.

Uit zijn persoonlijke verklaringen blijkt immers niet dat hij gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Denemarken die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest werden ervaren en die wijzen op een risico van een schending van voormede artikelen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoeker voorafgaand aan de bestreden akte enige bezorgdheid heeft geuit dat de Deense asielinstanties zijn aanvraag niet volgens dezelfde standaarden zouden behandelen als de Belgische, noch heeft hij de vrees geuit om door de Deense instanties te worden teruggewezen naar zijn land van herkomst. Verzoeker maakt het tegendeel niet aannemelijk. In de bestreden beslissing werd er ook op gewezen dat niet kan worden afgeleid dat de procedure voor het bekomen in Denemarken van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Denemarken niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginzel. Ook hier toont verzoeker het tegendeel niet aan.

“(…) Voorts wijst de Raad er op dat de gemachtigde in de bestreden akte duidelijk naar voor brengt dat Denemarken de Conventie van Genève van 1951 ondertekende, partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens, dat het als lidstaat van de Europese Unie gebonden is door dezelfde internationale verdragen als België en dat de asielaanvraag van de verzoeker door de Deense autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België, zodat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Deense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/86/EG, niet zouden respecteren. (…)”
(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 155.997 d.d. 3 november 2015)

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op gegronde wijze heeft geoordeeld dat er Deense autoriteiten, die de terugname uitdrukkelijk aanvaarden onder artikel 18.1.b. van de Dublin-III-Verordening, verzoekers asielaanvraag zullen onderzoeken en hem niet zullen verwijderden naar Somalië of elders zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming, dat de verzoeker tijdens de behandeling van zijn verzoek in Denemarken zal kunnen verblijven in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en dat de Deense autoriteiten, net als de Belgische, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

“(…) In de bestreden beslissing wordt tevens op uitgebreide wijze toegelicht om welke redenen er geen indicaties zijn dat de verzoekende partij door een overdracht aan Denemarken zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 2 van het EVRM. Ook het risico op indirect refoulement wordt hierbij geëvalueerd.

Er is dan ook in het geval van de verzoekende partij op het eerst zicht geen sprake van ernstige, op feiten berustende gronden om aan te nemen, dat zij een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij terugname door Denemarken.(…)” (RVV, arrest nr. 171.311 d.d. 6 juli 2016)

Verzoeker maakt op het eerste gezicht geen schending aannemelijk van artikel 3 EVRM.

Het enig middel is niet ernstig."

4.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) kan de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar aldaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk

van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoonbaar dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonbaar van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Vooraf dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de verzoeker zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België, op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (cf. EHRM 27 April 2010, Miah v. the United Kingdom, § 14 en, *mutatis mutandis*, 27 mei 2008, N. v. the United Kingdom, § 42). Artikel 3 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen (EHRM 21 januari 2011 M.S.S. v. België en Griekenland, § 249). De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen (zie: *mutatis mutandis*, EHRM 27 mei 2008, N. v. the United Kingdom, § 42, EHRM 28 juni 2011, Sufi and Elmi v. the United Kingdom, §§ 281-292 en EHRM 2 april 2013, Mohammed Hussein v. Nederland en Italië, §§ 70-71).

Tenslotte moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Te dezen werpt de verzoeker op dat hij in Denemarken slecht werd behandeld en dat hij riskeert opnieuw hetzelfde lot te moeten ondergaan. Hij werpt op dat de internationale pers bijzonder kritisch is voor Denemarken en verwijst naar een krantenartikel van "The Local", getiteld "*Danish asylum centres under scrutiny after abuse report*" (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 3), waaruit blijkt dat de leider van het Næstved asielcentrum fysiek en psychisch geweld gebruikte tegen asielzoekers. Er wordt evenwel op gewezen dat het niet is omdat in een bepaald opvangcentrum door een bepaalde persoon fysiek en psychisch geweld tegen asielzoekers werd gebruikt dat het gaat om systemische fouten in de Deense

opvangprocedure waartegen de Deense overheden geen bescherming bieden. Bovendien zijn de “slechte behandelingen” in Denemarken waarvan de verzoeker gewag maakte tijdens het gehoor van 27 april 2016 van een andere aard dan die waarvan sprake is in het door de verzoeker voorgelegde artikel. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat niet blijkt dat de verzoeker, die inmiddels is vertrokken naar Denemarken, in het in dat artikel aangehaalde centrum is terechtgekomen.

Voorts wijst de verzoeker erop dat kandidaat-vluchtelingen in Denemarken slechts recht hebben op een advocaat nadat zij een negatieve beslissing hebben gekregen, dat dit gegeven door de raadsman van de verzoeker werd aangekaart bij de verwerende partij, doch dat de bestreden beslissing hierop geen antwoord biedt. De verzoeker verwijst hierbij naar de aanbevelingen van UNHCR, die handelen over het verstrekken van informatie en juridisch advies aan asielzoekers.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt de verzoeker bij schrijven van zijn raadsman van 17 mei 2016 aan de verwerende partij laat het volgende gelden:

“Thans is er in Denemarken geen mogelijkheid voor vluchtelingen om door een advocaat bijgestaan te worden gedurende de eerste fase van de asielaanvraag (fase die gelijkgesteld kan worden met het gehoor bij de CGVS). Zijn gehoor heeft gedurende meer dan 10 uren, zonder pauze, hetgeen in strijd is met de bepalingen van het EVRM, meer bepaald, de bepalingen omtrent het recht van verdediging.”

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, dit element wel degelijk in rekening heeft gebracht en als volgt heeft overwogen:

“Betreffende de verklaringen van betrokkene dat hij niet goed werd behandeld in Denemarken omdat hij 1 jaar moest wachten op zijn interview en omdat zijn doktersafspraak in Denemarken steeds werd opgeschoven, alsook de verklaringen van zijn advocaat dat de Deense wetgeving in strijd is met het EVRM merken we vooreerst op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Deense instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Verder wensen we te benadrukken dat de aangehaalde verklaringen en elementen in verband met de opvang en asielprocedure niet worden gestaafd met concrete documenten of rapporten. Zo maakt de raadsman van betrokkene geen melding van concrete rapporten of elementen die aantonen dat de Deense wetgeving en de Deense asielprocedure tegenstrijdig is met het EVRM. We wensen dan ook op te merken dat we van mening zijn dat we op basis van de aangehaalde elementen en de verklaringen van betrokkene niet kunnen afleiden dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Denemarken in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Denemarken niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel of dat de asielprocedure en wetgeving in Denemarken tegenstrijdig is met de bepalingen van het EVRM.

Verder benadrukken we dat Denemarken de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Denemarken het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit betekent dat de Deense autoriteiten asielaanvragen onderwerpen aan een individueel onderzoek en, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekennen aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Deense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/96/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.”

Aldus kan de verzoeker niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing geen antwoord biedt op de door hem (of zijn raadsman) aangekaarte problemen. Bovendien brengt de loutere omstandigheid dat een kandidaat-vluchteling pas recht heeft op een advocaat nadat een negatieve beslissing werd genomen nopens zijn asielaanvraag nog geen schending van artikel 3 van het EVRM met zich. Ook de stelling van de verzoeker dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent de richtlijnen van het UNHCR – waarbij hij niet aannemelijk maakt dat deze enig bindend karakter zouden hebben – leidt niet tot de conclusie dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten onrechte oordeelde dat er “geen enkele aanleiding (is) om aan te nemen dat de Deense autoriteiten de minimumnormen inzake

de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/96/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren” en dat de verzoeker een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Verder werpt de verzoeker op dat uit het artikel *“Une réforme du droit d’asile “méprisable” au Danemark”* van Human Rights Watch (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 5) en uit het artikel *“Danish parliament approves plan to seize assets from refugees”* van The Guardian (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 6) blijkt dat er in het Deense parlement een wet gestemd werd die het mogelijk maakt om de bezittingen van vluchtelingen te confisqueren. Hij beperkt zich hiermee echter tot een loutere herhaling van wat hij via een schrijven van zijn raadsman van 17 mei 2016 aan de verwerende partij had laten gelden, zonder evenwel de motivering van de bestreden beslissing hieromtrent, met name dat *“de raadsman van betrokkene geen melding (maakt) van concrete rapporten of elementen die aantonen dat de Deense wetgeving en de Deense asielpprocedure tegenstrijdig is met het EVRM”*, te weerleggen of te ontkrachten. Bovendien toont de verzoeker, aan wie voor onderhavig beroep het voordeel van de kosteloze rechtspleging werd toegekend, niet aan dat hij persoonlijk benadeeld zou worden door de door hem in de genoemde artikelen aangehaalde wetgeving. Hij maakt nergens gewag van enige concrete bezittingen die hij ingevolge de Deense wetgeving dreigt te verliezen. Aldus laat hij na de informatie uit de door hem aangehaalde artikelen te betrekken op zijn persoonlijke situatie. Bijgevolg maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat op basis van de in de bestreden beslissing aangehaalde elementen en de verklaringen van de verzoeker niet kan worden afgeleid *“dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Denemarken in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Denemarken niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel of dat de asielpprocedure en wetgeving in Denemarken tegenstrijdig is met de bepalingen van het EVRM”*.

Ten slotte laat de verzoeker nog gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris nergens rekening mee lijkt te willen houden en laat hij in het bijzonder gelden dat zelfs zijn medische problemen, die uitdrukkelijk voorafgaand werden aangekaart, aan de kant worden geschoven wegens niet bewezen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de medische problematiek van de verzoeker wel degelijk in rekening heeft gebracht. Zo wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Betreffende de verklaringen van betrokkene dat hij niet goed werd behandeld in Denemarken omdat hij 1 jaar moest wachten op zijn interview en omdat zijn doktersafspraak in Denemarken steeds werd opgeschoven, alsook de verklaringen van zijn advocaat dat de Deense wetgeving in strijd is met het EVRM merken we vooreerst op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Deense instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties.

(...)

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij problemen heeft aan zijn nieren alsook het door zijn advocaat vermelde element dat deze medische problemen in België worden onderzocht merken we op dat betrokkene aantoonde dat hij op 14.06.2016 een gastro-enterologische consultatie had bij het IFAC ziekenhuis te Bastogne. We merken desbetreffend op dat betrokkene verder geen medische attesten of documenten aanbracht omtrent deze consultatie of het feit dat hij eventueel nog vervolgspraken heeft betreffende zijn medische problemen in België. Verder merken we op dat we tevens niet in het bezit zijn van het resultaat van deze medische consultatie waardoor we ook niet kunnen afleiden dat de medische problemen van betrokkene dermate ernstig zijn dat die een overdracht aan Denemarken verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder herhalen we desbetreffend nogmaals dat betrokkene zijn verklaring dat hij in Denemarken niet de mogelijkheid kreeg om naar de dokter te kunnen gaan niet kan staven met concrete documenten of elementen. Daarnaast zijn er verder tevens geen andere aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Denemarken niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Betreffende de verklaring van de raadsman van betrokkene dat hij, omwille van zijn medische toestand, tot een kwetsbaar profiel behoort benadrukken we nogmaals dat dit niet verder wordt gestaafd met duidelijke medische resultaten en attesten waardoor betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft waardoor er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de

omstandigheden waarin de betrokkene in Denemarken zal worden opgevangen. Tevens zullen de Deense autoriteiten ten minste drie werkdagen op voorhand op de hoogte gesteld worden van de overdracht van betrokkene."

De verzoeker verduidelijkt nergens met concrete elementen waarom hij meent dat deze vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting, waarbij de verzoeker nalaat zijn medische problemen verder te duiden en te staven, doet de verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door hem aangebrachte elementen, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen. Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 16 juli 2016 door de arts van het transitcentrum Caricole werd gezien en dat deze de verzoeker geschikt achtte om in het centrum te verblijven en geen medische redenen vaststelde die een bezwaar voor zijn verwijdering zouden vormen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 3 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

4.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.3.3. Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

5.1. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5.2. De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

D. DE BRUYN